

[Ministeren for offentlige arbejder.]

Om indenrigstrafikken skal jeg fremkomme med følgende bemærkninger:

Det er tanken, at SAS skal drive den lufttrafik, der er forretningsmæssig motiveret, d. v. s. at SAS vil drive den internationale lufttrafik, medens der, da indenrigstrafikken i hvert fald i Danmark normalt ikke kan drives uden tab, ikke vil være særligt incitament for SAS til at drive denne flyvning, bortset fra de tilfælde, hvor den danner fædelinier til den internationale trafik.

Konsortialoverenskomsten bestemmer imidlertid, at parterne efter anmodning fra vedkommende statsmyndigheder kan fordre, at SAS driver indenrigstrafik på vilkår, der fastsættes efter overenskomst. Dette betyder i realiteten, at SAS er pligtig til at påtage sig driften af indenrigstrafikken, men at vedkommende stat må betale det under-skud, der bliver på ruterne. Det foreslås, at jeg bemyndiges til af statskassens midler efter forud indhentet tilslutning fra rigsdagens finansudvalg i hvert enkelt år at afholde de udgifter, som måtte være fornødne for opretholdelse i rimeligt omfang af ruteflyvning indenfor rigets grænser.

Det med indenrigsflyvningen forbundne tab har i de senere år ligget mellem 1 og 1,5 mill. kr. årlig. Det er vanskeligt at sige, hvorledes det vil blive i fremtiden, og derfor er det mest hensigtsmæssigt, at finansudvalget for hvert år afgør, hvilke beløb der kan stilles til rådighed, idet man ved disse afgørelser kan tage alle foreliggende hensyn i betragtning, såvel økonomiske som trafikale.

Idet jeg henleder opmærksomheden på, at de norske og svenske rigsdage for kort tid siden har fået forelagt forslag til gennemførelse af det foran omhandlede skandinaviske luftfartssamarbejde, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 142 af 30. marts 1946 om statsgaranti ved betalingsaftaler med ud-

landet og om udstedelse af statsforskrivninger i forbindelse med sådanne aftaler.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1383).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Finansministeren (Thorvil Kristensen):

Ved lovforslagets første behandling rejste det ærede medlem hr. Oluf Pedersen det spørgsmål, hvor store de garantiforpligtelser var, som kom til at påhvile staten i henhold til denne lov. Jeg har med det formål for øje at give oplysning herom skaffet mig det sidste eksemplar af månedsopgørelsen over nationalbankens valutamellemværender; efter denne, som altså er pr. 30. november d. å., andrager garantiforpligtelserne et beløb på ca. 820 mill. kr. De mellemværender, det her drejer sig om, er hovedsagelig følgende: den europæiske betalingsunion, hvor vor saldo, altså vor gæld, pr. 30. november var 233 mill. kr., og endvidere andre mellemværender, hovedsagelig af ældre dato, med medlemslandene: 519 mill. kr. Hovedparten deraf er den konsoliderede gæld til England, som vi jo skal afvikle over en årrække. Desuden er der forskellige mindre poster; der er f. eks. ikke-konsoliderede gældsposter på England og Østrig på ca. 50 mill. kr. og forskellige mindre mellemværender på ca. 20 mill. kr. Men disse beløb kan naturligvis variere noget fra måned til måned, og det var derfor, jeg nævnte, at man ikke kunne angive noget bestemt beløb. Det er jo kun i ekstraordinære situationer, at sådanne valutamellemværender frembyder noget problem, men det er klart, at såfremt en af de valutaer, hvori vi f. eks. har en gæld, måtte stige i kurs, bliver denne gældspost tilsvarende større i danske kroner, og det er i sådanne tilfælde, at garantiforpligtelsen bliver aktuel.

Oluf Pedersen: Jeg takker den højtærede finansminister for de givne oplysninger. Jeg må forstå det sådan, at de gældsforpligtelser, som den højtærede finansminister angiver, er gældsforpligtelser, man har garanti for også efter den gældende lov, så at man forsåvidt ved at godkende loven opnår, at man fortsætter og eventuelt kan stifte ny gæld. Loven indeholder, såvidt jeg kan se, ikke nogen som helst grænse